

Full diocesà

2 de desembre del 2018

p3 i p8 – Avui comença el temps d'Advent

p4 i p5 – Exposició temporal al Museu: «Oliba episcopus»

Els set màrtirs trapencs d'Algèria

La pel·lícula *De dioses y hombres* del 2010 els va immortalitzar. Dissabte vinent, festa de la Puríssima, el cardenal Angelo Becciu, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, presidirà a Orà la beatificació de 19 màrtirs del període de la guerra civil algeriana, entre ells els cèlebres set monjos trapencs del monestir de Tibhirine.

El monestir estava sota l'advocació de la Mare de Déu de l'Atlas. Els trapencs, procedents de França, es dedicaven a la pregària i al servei. Eren un exemple de convivència entre cristians i musulmans.

La zona del monestir es va convertir en insegura a l'inici de la guerra, coneguda com el «decenni negre d'Algèria». Els grups armats es movien amb facilitat per les muntanyes. La gíglia de Nadal de 1995 es va presentar un grup de ter-

roristes demanant medecines, menjar i un metge. Fou un avís que la vida dels religiosos perillava. Els monjos es debatien sobre què fer: marxar o quedar-se (el martiri semblava una possibilitat real). Tots pregaren i individualment prengueren la decisió de quedar-se.

El 26 de març següent, set membres de la comunitat van ser detinguts. Demanaren ser intercanviats per uns terroristes, però França es negà a negociar. Joan Pau II suplicà l'alliberament dels religiosos. Finalment, el 21 de maig foren assassinats.

L'abat, el pare Christian, en el seu testament volgué donar sentit a la seva mort: «Vull que recordin que la meua vida estava lliurada a Déu i a Algèria. Que sàpiguen associar la meua mort a tantes altres de violentes i anònimes [...]. Vull perdonar tots els qui m'han ferit.»

«Alceu el cap ben alt, perquè molt aviat sereu alliberats»

Diümenge I d'Advent / Cicle C

Lectura del llibre de Jeremies

«Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que compliré aquella promesa que tinc feta a la casa d'Israel i a la de Judà. Aquells dies, aquells temps, faré néixer a David un plançó bo, que es comportarà en el país amb justícia i bondat. Aquells dies serà salvat el país de Judà i viurà confiada la ciutat de Jerusalem. I a ell l'anomenaran: El-Senyor-és-el-nostre-bé.»

(33,14-16)

Salm responsorial

A vós elevo la meva ànima, Senyor.

(Salm 24)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, que el Senyor faci créixer fins a vessar l'amor que us teniu els uns als altres i a tothom, tal com nosaltres també us estimem. Que ell refermi els vostres cors perquè siguin sants i nets de culpa davant Déu, el nostre Pare, el dia que Jesús, el nostre Senyor, vindrà amb els seus sants. Amén. I ara, germans, volem fer-vos una exhortació i un prec en Jesús, el Senyor. Vosaltres vau rebre el nostre ensenyament sobre la manera de comportar-vos i d'agradar a Déu; ja ho feu, però us demano que avanceu encara més. Ja sabeu els preceptes que us vam donar de part de Jesús, el Senyor.

(3,12.4,2)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, deia Jesús als deixebles: «Hi haurà prodigis al sol, a la lluna i a les estrelles. A la terra, les nacions viuran amb l'ai al cor, esverades pels bramuls de la mar embravida. La gent perdrà l'alè de por, pensant en els desastres que sobrevindran arreu del món, perquè fins l'estelada del cel trontollarà. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre un núvol, amb poder i amb una gran majestat. Quan tot això comenci a succeir, alceu el cap ben alt, perquè molt aviat sereu alliberats.

»Estigüeu atents sobre vosaltres: Que l'excés de menjar i beure o la preocupació dels negocis no afeixugués el vostre cor i us trobéssiu a sobre aquell dia de cop i volta, perquè vindrà, segur com un llaç, per a tothom, sigui on sigui de

la terra. Estigüeu alerta pregant en tota ocasió i demanant que pugueu sortir-vos-en, de tot això que ha de succeir, i us pugueu mantenir drets davant el Fill de l'home.»

(21,25-28.34-36)

«Aquells dies, aquells temps, faré néixer a David un plançó bo, que es comportarà en el país amb justícia i bondat. Aquells dies serà salvat el país de Judà i viurà confiada la ciutat de Jerusalem»

El dia de la revelació final

Jean Hakolimana, prev.

A l'inici de l'Advent, l'Església ens proposa textos de to apocalíptic, per animar la nostra esperança. És una llàstima que la paraula apocalipsi soni per a molts com quelcom terrible i aterridor. No era aquesta la intenció dels autors sagrats. Ells, convençuts de la caducitat d'aquest món, contemplen les coses des del final, un final que es veu i es dona en Déu. Només Déu el pot revelar. Apocalipsi vol dir revelació. Llavors, la literatura apocalíptica intenta analitzar, presentar i prevenir aquest final, convidant els fidels a la paciència i a la fidelitat.

La idea central de l'apocalíptica és demostrar que Déu, en el més enllà invisible per a nosaltres, ho té tot controlat, fins i tot aquells esdeveniments que donen la sensació d'estar, o bé fora control, o bé sota el control del maligne. Déu és l'únic amo de la història. Tot participa a fer avançar els seus dissenys de salvació, fins i tot allò que, de vegades, sembla actuar en contra del seu pla. Aquesta és la sensació que volen transmetre les tres lectures d'aquest diumenge: la confiança total en Déu. La intervenció divina es produirà en el seu moment malgrat les calamitats del present. Com més trist és el present, més esplendorós serà l'esdevenidor. Nosaltres no sempre vivim situacions que ens facin anhelar una intervenció directa i decisiva de Déu, però no podem oblidar aquells a qui, sense aquesta esperança ferma, no els quedaria cap motiu per a tirar endavant. D'aquí l'encert de Jesús quan reconeix haver estat enviat a portar la bona nova preferentment als desvalguts. Hi ha una cosa de l'evangeli que pot captar només aquell que ha experimentat la finitud de la vida.

La imatge

El Fill de l'home amb poder i amb una gran majestat. Jesús no anava pas així en la seva predicació i la seva mort. Aquesta presència no serà fins al final.

Mentrestant tocarà fer front als diversos contratemps i desafiaments, com tothom: cadascú els seus. Contemplar Crist Majestat, victoriós, ens és un factor d'esperança. Estem en les mans del Fill de l'home i en la seva mateixa ruta.

Crist en Majestat (s. XIII). Florència

Agenda

Lit. hores: Setmana I

3 dilluns

— Sant Francesc Xavier
Is 2,1-5/Salm 121/Mt 8,5-11

4 dimarts

— Sant Joan Damascè
— Santa Bàrbara
— Santa Ada
Is 11,1-10/Salm 71/Lc 10,21-24

5 dimecres

— Santa Elisa
Is 25, 6-10a/Salm 22/Mt 15, 29-37

6 dijous

— Sant Nicolau de Bari.
— Sant Fortià
— Sant Pere Pasqual
— Santa Carme Sallés
Is 26,1-6/Salm 117/Mt 7,21.24-27

7 divendres

— Sant Ambròs
Is 29,17-24/Salm 26/Mt 9,27-31

8 dissabte

— La Immaculada Concepció de la Mare de Déu, la Puríssima (festa de precepte)
— Santa Ester
Gn 3,9-15.20/Salm 97/Ef 1,3-6.11-12/Lc 1,26-38

9 diumenge II d'Advent / Cicle C

Ba 5,1-9/Salm 125/Fl 1,4-6.8-11/
Lc 3,1-6.

La mostra més gran mai realitzada sobre la figura del bisbe Oliba

«Oliba episcopus», exposició temporal al Museu Episcopal fins al 10 de febrer

El Museu Episcopal de Vic (MEV) presenta l'exposició «Oliba episcopus», la mostra més important que s'ha realitzat fins ara sobre la figura d'Oliba de Cerdanya (971-1046). Aquesta exposició sobre un dels personatges més rellevants de la Catalunya medieval presenta i contextualitza la figura del qui va ser bisbe d'Ausona i abat de Ripoll i Cuixà tot reunint els testimonis materials i documentals més importants d'Oliba, procedents de col·leccions d'art de tot Europa.

Entre les obres que es poden veure a «Oliba episcopus» destaquen les dues bibles de Ripoll i de Roda, promogudes per Oliba, i que, juntament amb fragments d'una tercera bíblia, la de Fluvià, són testimonis únics de l'art català i europeu de fa mil anys, i que es retroben en aquesta exposició per primer cop des del segle XI. L'exposició també permet de visitar virtualment la desapareguda catedral romà-

nica de Vic. Aquesta exposició s'ha dut a terme en el marc d'un acord entre el Departament de Cultura de la Generalitat i l'Obra Social «la Caixa» i forma part del projecte «Episcopus» del nostre bisbat.

L'exposició vol actualitzar la visió sobre la figura d'Oliba, contextualitzar-la en l'època en què va viure i ressaltar alguns dels aspectes de la seva trajectòria, com el seu origen comtal, la conversió que va fer a la vida monàstica i l'elecció abacial, la seva ordenació com a bisbe d'Ausona ara fa mil anys, el seu paper en la creació artística i la promoció cultural, el seu paper polític i social i com la seva actuació en temps convulsos l'ha convertit en un dels personatges més importants de la història de Catalunya. La figura d'Oliba es troba en situació privilegiada per a fer entendre al visitant el món fascinant i canviant de l'Europa occidental a inicis del segle XI.

Els testimonis més importants de la seva vida «Oliba episcopus» exhibeix els testimonis materials i documentals més importants de la vida d'Oliba conjuntament amb altres de coetanis, procedents de diferents col·leccions de Catalunya i d'Europa (Vic, Barcelona, Girona, Madrid, París, Hildesheim, Ciutat del Vaticà). Les dues bibles de Ripoll i de Roda, promogudes per Oliba, juntament amb els fragments d'una tercera bíblia,

Mil anys del
nomenament
com a bisbe
de Vic

5 –actualitat diocesana

la de Fluvià, es reuneixen en aquesta exposició per primer cop des que van ser realitzades i es podran observar en detall gràcies a recursos tecnològics que permeten de navegar per algunes de les seves pàgines. Les bíblies de Ripoll i de Roda han estat cedides per la Biblioteca Vaticana i la Biblioteca Nacional de França, mentre que l'Arxiu Municipal de Banyoles ha cedit un foli de la Bíblia de Fluvià.

En l'exposició també es podrà veure en format de vídeo una reconstrucció virtual de la catedral romànica de Vic cap a mitjan segle XI. Després de més de dos anys de treball científic i gràcies a un acord entre el MEV i la Farinera Centre d'Arts Visuals de Vic, amb la col·laboració de la Universitat Politècnica de Catalunya, la investigació i l'escaneig 3D han permès reconstruir els dos edificis que tenia el conjunt catedralici d'Oliba: l'església principal de Sant Pere i l'església de Santa Maria «la Rodona», on es va adoptar la nova tècnica constructiva del «primer art romànic».

Altres joies que es podran veure en aquesta mostra són bons exemples del que podrien haver estat algunes creacions artístiques d'Oliba, documentades però no conservades.

Entre aquestes destaquen els canelobres de Bernward, bisbe de Hildesheim (Alemanya) que, com Oliba, és conegut pel seu interès en la producció d'art litúrgic; també el primer sudari de sant Lambert (Bèlgica), que és un espectacular teixit de l'Àsia central que servia per a embolcallar relíquies, o el bàcul en forma de bastó, dit de santa Austreberta (França), que és un dels únics bàculs que es conserven sencers del segle XI.

El comissari de l'exposició, Marc Sureda, conservador del MEV, diu que «Oliba episcopus» permetrà entendre «la dimensió europea» d'un personatge la importància del qual transcendeix el marc geogràfic de Catalunya. Sureda destaca el fet que la mostra

es faci ara quan fa mil anys que Oliba va ser nomenat bisbe d'Ausona perquè «moltes de les seves iniciatives, com els sínodes de Pau i Treva, no les hauria pogudes desenvolupar simplement com a abat».

Horari

Hi ha visites guiades a l'exposició (cada diumenge a les 13 h). A més, el MEV ofereix una visita inèdita (cada dissabte a les 17 h), que començarà al museu i acabarà a la catedral, on, de manera exclusiva, es podrà veure la sala romànica de la Canonja, edificada a mitjan segle XI en el període d'Oliba i que ha estat la darrera descoberta arqueològica de la catedral de Vic. Més informació: museuepiscopalvic.com.

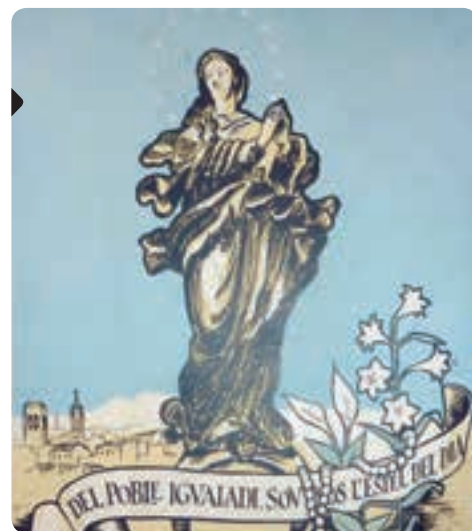
El 8 de desembre, la Puríssima

Està previst que aquest dia el papa Francesc faci ofrena d'un ram de flors als peus de la imatge de la Verge Maria, a la plaça d'Espanya de Roma.

També aquest dia a Lurdes de França, en el mateix lloc on la Senyora va dir: «Jo sóc la Immaculada Concepció», el santuari farà el mateix que el Sant Pare: es dipositaran a la Gruta milers de flors als peus de la Verge, ofrenes procedents de tot arreu, per fer-li homenatge.

En els santuaris i ermites de la Mare de Déu que hi ha en el nostre bisbat seria molt bonic afegir-nos a aquest homenatge i posar un ram de flors als peus de les imatges de la Verge.

Mn. Isidre Costa, delegat episcopal de Santuaris i Turisme.

Encara hi ha profetes?

Domingo Urtasun / LV

Quan sentim a parlar de profetes pensem, generalment, en homes capaços de predir el futur. Tanmateix, és oportú aclarir que anunciar el futur és tan sols un aspecte de la missió del profeta. El profeta és, essencialment, el qui parla en nom de Déu. Els profetes d'Israel van ser homes que parlaren en nom de Jahvè. En el llibre de Jeremies llegim: «Poso les meves paraules a la teva boca» (Jr 1,9).

Els profetes són homes d'acció que aconsellen, prediuen i prediquen. Són autèntics campions de la causa de Déu. La seva vida és una lluita constant que requereix gran valor i que no està exempta de perills. Molts dels profetes d'Israel van sofrir persecució i presó, que, a vegades, els va portar fins a la mort. Però sempre van trobar l'ajuda de Jahvè que els confortava: «Vés on jo t'enviaré, digues el que jo t'ordenaré. No tinguis por de ningú. Jo seré al teu costat per alliberar-te. T'ho dic jo, el Senyor» (Jr 1,7-8).

Els profetes jutgen a la llum de Déu els esdeveniments de la vida del poble. Condemnen les injustícies socials, la corrupció dels costums, el culte hipòcrita i formalista, i anuncien els càstigs divins a fi de propiciar la conversió. Finalment, obren un horitzó esperançador de restauració i de salvació. També en els nostres dies hi ha profetes, com sempre en la història del cristianisme. L'Església, fundada per Jesucrist, sempre ha comptat amb el testimoni d'homes i dones que amb audàcia han parlat en nom de Déu. Mentre molta gent viu en la despreocupació, atrapats en les turbulències mun-

danes, hi ha veraders profetes animats per l'esperit de Déu que llancen el seu anunci profètic, denunciant l'opressió i les injustícies presents en el nostre món.

Una anàlisi profunda de les causes que influeixen en el curs de la història posa en relleu l'enorme capacitat d'empenta que suposen aquests esforços profètics. El Papa deia als fidels de tot el món reunits en la plaça de Sant Pere de Roma: «Els homes i dones del nostre temps són éssers fràgils que coneixen fàcilment la inseguretad, la por, l'angoixa... Tenen la necessitat de trobar germans que irradiïn serenitat, alegria, esperança... Per això s'adhereixen al testimoni d'aquells que es lliuren al servei de Déu i dels germans. Gràcies a la constància i tenacitat d'aquests "veritables profetes del nostre temps", transformats per l'esperit de Déu, la humanitat continua creient que un altre món és possible.»

«Els profetes són homes d'acció que aconsellen, prediuen i prediquen»

Celebrat el 40è aniversari del MIJAC

Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica

El dissabte 10 de novembre el Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica de Catalunya i les Balears (MIJAC) va complir quaranta anys.

Ho va celebrar en el col·legi Joan Bosco de Barcelona, entre gairebé 300 nens i nenes i 100 animadors i animadores.

El moviment, que potencia la participació de nens i nenes en l'organització del seu temps lliure, té en les seves conviccions el protagonisme de l'infant, a través del mètode de revisió de vida, adaptat a ells; per això part de l'organització va ser realitzada per un grup de nens i nenes triats de les diferents diòcesis on el moviment té presència, CAJIM.

Els van ser els encarregats de rebre els participants, realitzar la convocatòria i organitzar part de l'activitat, que al matí va comptar amb jocs i la celebració d'una eucaristia, en la qual els petits participaren activament.

A la tarda el grup Xip-xap va amenitzar l'activitat amb el seu espectacle, per a finalitzar amb l'aparició d'un pastís, com en qualsevol aniversari, per a bufar les espelmes i desitjar que el moviment tingui continuïtat en el futur.

El moviment es troba present en aquests moments en les diòcesis de Barcelona, Girona, Lleida, Mallorca i Vic, de les quals van venir els nens i nenes, com també tots els animadors i animadores.

El llibre

Saviesa en colors africans

R.Bufí, E.Busquets i F.Admetlla

El llibre *Saviesa en colors africans*, de Ramon Bufí, Ester Busquets i Francesc Admetlla, pretén fer-se ressò del que diu el cantant senegalès Ismaël Lô en la cançó *Jamma Africa*: «Siguis on siguis, no oblidis l'Àfrica.» Aquest llibre vol fer de trampolí de tantes veus africanes que, colpejades per la dissort i la injustícia, reclamen el mateix: que no oblidem en cap moment l'Àfrica. Fa temps que la nostra societat hauria d'haver fet cas d'aquest clam; això l'hauria ajudada a descobrir que les societats africanes són, primer de tot, un formiguer de vida, sovint invisible als ulls del món.

El recull de cinquanta textos africans i no africans, espigolats d'àmbits diferents com la filosofia, la literatura, l'art, l'activisme social, i les cinquanta fotografies captades al Camerun en un dels viatges de cooperació, conviden també a reflexionar sobre l'experiència humana i tot allò que li dóna sentit i profunditat.

Glossa

Espera joiosa i vigilant

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'Advent, que ens portarà a la festa del naixement del nostre Salvador, ens convida a viure, amb intensitat, la virtut de l'esperança. En aquest temps, que inclou quatre diumenges, es remarca en la litúrgia i, conseqüentment, en la predicació, l'actitud d'espera que posa la seva mirada en el Senyor. Revivim dues esperes: la del poble d'Israel que espera l'acompliment de les profecies messiàniques. Per això, prenen relleu els profetes, i d'entre aquests, Isaïes; i el darrer dels profetes, Joan Baptista, el qui tingué la missió d'assenyalar present entre els homes l'Anyell de Déu (cf. Jn 1, 29-34). Però també l'esperança cristiana, que sap que el Senyor que vingué en la carn per morir i salvar-nos, amb el seu misteri pasqual; ell mateix, a la fi dels segles, es manifestarà ple de glòria i de majestat, quan la creació sencera es transformarà, plenament i definitivament, en el Regne de Déu. Per això, la pregària vigilant i joiosa de l'Església és en aquest temps: *Mara-natha, veniu, Jesús, Senyor* (Ap 22, 20).

L'espera del cristià sempre és, al mateix temps, joiosa i vigilant. La joia de l'esperança cristiana rau en la certesa de l'amor de Déu. No hi ha res que ens pugui separar de l'amor de Déu. (cf. Rm 8, 31-39). Nosaltres per la fe

tenim la certesa que el Senyor, ni es pot enganyar, ni ens pot enganyar. La seva paraula roman per sempre. *El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran* (Mc 13,32), diu Jesús. Aquesta és la font de la joia en el cor de l'experiència cristiana. Siguin com siguin els dies de la nostra vida, bons o dolents, bonics o lletjos, en el fons del cor, com una petita llavor, l'esperança farà brollar la joia de saber-nos estimats i salvats per Déu. El seu amor és més fort que el mal, que el pecat, que la mateixa mort.

L'espera cristiana és, al mateix temps vigilant. És la vigilància del sentinella, que nit i dia està atent per veure qui és a prop de la ciutat. Aquell sentinella que vol, sobretot, anunciar el qui porta la bona nova de la pau. Per això l'esperança cristiana duu a la pregària. Qui prega espera. Qui prega no ha perdut l'esperança. Qui prega manté el seu cor de pobre i la seva mirada d'infant, per poder descobrir la presència de Déu, en el dia a dia, en els signes pobres de la presència de Crist: en l'Eucaristia, en el germà, en el pobre. El qui va venir i el qui ha de venir, és el que contínuament ve a les nostres vides, fent-se present enmig del món.

